

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/208/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6617211112
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6617211112.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Janky Benkovičovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobcu W. R., narodeného XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom A. XXX, K., zastúpeného K. J. R., narodenou XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom A. XXX, proti žalovanému C. M. D., a.s., so sídlom K. R. X, D., X.: XX XXXXXX, právne zastúpenému Beňo & partners, advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Nám. sv. Egídia 93, Poprad, IČO: 44 250 029, o zaplatenie 378,17 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 9Csp/258/2017-111 z 07. marca 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobcovi **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Lučenec, ako súd prvej inštancie (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, event. „prvoinštančný súd“), rozsudkom zo dňa 07. 03. 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 378,17 Eur v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobcovi náhradu trov sporu proti žalovanému nepriznal (II. výrok). Zároveň žalovaného zaviazal zaplatiť Slovenskej republike súdny poplatok vo výške 22,50 Eur v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (III. výrok).

2. V úvode odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančný súd uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 21. 09. 2017 voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 378,18 Eur titulom bezdôvodného obohatenia, pretože žalobcovi zaplatil na základe Zmluvy o poskytnutí pôžičky sumu 1.178,57 Eur, pričom úver bol poskytnutý vo výške 800,- Eur.

3. Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa zákonných ustanovení § 150 ods. 1, § 151 ods. 1, 2, § 152, § 191 ods. 1, § 290 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. a), b) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“, resp. „zák. č. 129/2010 Z. z.“). Následne podrobil súdnej kontrole predloženú Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX (ďalej aj „Zmluva“) a konštatoval, že v nej absentuje termín konečnej splatnosti, ktorý je uvedený ako „november 2016“. Dospel k záveru, že v Zmluve nebola medzi zmluvnými stranami dohodnutá doba trvania zmluvy o úvere a termín konečnej splatnosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. a preto má žalobca nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože úver je bezúročný a bezpoplatkov. Poukázal na to, že žalovaný nepreukázal podpis Všeobecných obchodných podmienok žalobcom, z ktorých by bolo zrejmé a písomne dohodnuté, od ktorého dátumu mal žalobca začať úver splácať, do ktorého dátumu mal platiť ďalšie splátky tak, aby si mohol vyvodiť konečnú splatnosť úveru, pričom žalovaný predložil len ťažko čitateľnú časť Všeobecných obchodných podmienok, nepodpísanú žalobcom, pričom v zmysle zákona musí mať Zmluva o úvere

písomnú formu vrátane dohodnutých podmienok úveru. Stotožnil sa síce s argumentáciou žalovaného s poukazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-42/15 z 09. 11. 2016, Home Credit Slovakia, a. s. proti J. D., že v Zmluve nie je nevyhnutné, aby sa uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok, a že čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES sa má vykladať tak, že Zmluva o úvere na dobu určitú nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny a dokonca ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 Smernice bránia členskému štátu stanoviť takúto povinnosť vo vnútroštátnej právnej úprave. Prvoinštančný súd nepovažoval nárok žalobcu za premlčaný, pretože subjektívna premlčacia doba začala plynúť dňom 20. 07. 2017, t. j. dňom zaplatenia poslednej splátky žalobcom s tým, že žaloba bola podaná na súd dňa 21. 09. 2017, teda v dvojročnej subjektívnej ako aj v rámci objektívnej premlčacej v doby.

4. Na rozhodnutie o trovách konania okresný súd aplikoval ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že plne úspešnému žalobcovi náhradu trov nepriznal, pretože si žiadne neuplatnil.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná mu náhradu trov odvolacieho konania.

6. V odôvodnení odvolania namietal preto nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Poukázal na čl. III., Všeobecné obchodné podmienky ako aj formulár „Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, v ktorých je uvedený počet splátok, termíny ich splatnosti k 20. dňu toho ktorého mesiaca, vychádzajúc z počtu splátok a ich splatnosti, je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti je zhodný s dátumom splatnosti konečnej splátky a preto bola konečná splatnosť určená zrozumiteľne a určito. Zároveň poukázal na zákonnú úpravu, ktorá nepredpisuje formu pre určenie konečnej splatnosti a podstatné je, či poskytovateľ úveru použil takú formu, z akej sa priemerný spotrebiteľ dokáže túto informáciu dozvedieť. Pre spornú otázku je rozhodujúca Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. 04. 2008, ktorá v článku 22 upravuje úplnú harmonizáciu a záväzný charakter najmä pre náležitosti Zmluvy o spotrebiteľskom úvere s tým, že členské štáty EÚ nie sú oprávnené vo svojej vnútroštátnej právnej úprave zahrnúť iné náležitosti zmluvy, než sú uvedené v článku 10 ods. 2 smernice, v ktorej je uvedená iba dĺžka trvania Zmluvy o úvere a nespomína sa termín konečnej splatnosti úveru. V zmysle v predmetnej Smernice nie je nevyhnutné, aby Zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Rovnako Zmluva nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument s poukazom rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-42/15. Zároveň poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22. 02. 2018 ohľadne eurokonformného výkladu ustanovení zák. č. 129/2010 Z. z.. Ďalej konštatoval nesprávne právne posúdenie ohľadne začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, ktorá sa objektivizuje vedomosťou o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť bezdôvodné obohatenie a ňou sú jednotlivé splátky úveru zaplatené žalobcom, ktorý už vtedy vedel, kto sa na jeho úkor obohatil. Pretože žalobca podal žalobu na súd až dňa 21. 09. 2017, jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia zo splátok uhradených pred 21. 09. 2015 je premlčaný.

7. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Odmietal argumentáciu žalovaného o použití Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES a rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/2015, ktorý nie je aplikovateľný a spôsobilý zmeniť rozhodovaciu prax všeobecných súdov SR, pretože Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Zotrval na argumentácii, že v Zmluve nie sú uvedené termíny splátok, je uvedený len termín konečnej splatnosti november 2016. Žalovaný nepredložil Všeobecné obchodné podmienky, z ktorých by to bolo zrejme a písomne dohodnuté, pretože predložil len ťažko čitateľnú časť bez jeho podpisu. Mal za to, že v Zmluve nebola dohodnutá doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti, z ktorého dôvodu je spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov. V súvislosti s námietkou premlčania popieral skutkové tvrdenia žalovaného, pretože zaplatenie splátok úveru nie je skutkovou okolnosťou, od ktorej sa odvíja plynutie subjektívnej premlčacej lehoty, pretože v tom čase nemohol vedieť a ani nevedel o bezdôvodnom obohatení žalovaného, keď predpokladal, že voči nemu postupuje s odbornou starostlivosťou. Argumentoval použitím 10 ročnej premlčacej lehoty s poukazom na rozsudok KS Prešov, sp. zn. 17Co122/2017 zo dňa 12. 12. 2017. Predmetnú žalobu podal potom, čo sa dozvedel o

používání nekalých praktík žalovaným, a teda splnil kumulatívnu podmienku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Poslednú splátku zaplatil dňa 20. 07. 2017, od ktorého dňa začala plynúť subjektívna premlčacia doba.

8. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrval na argumentácii o začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby a od skutkových okolností, z ktorých možno vyvodíť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie a nie zo znalostí právnej kvalifikácie. Poukázal na štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktoré sú súčasťou Zmluvy a v nich sa nachádzajúce poradie, v ktorom sa budú splátky poukazovať na špecifikovaný termín splátok : do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci. Navyše žalobca sám v žalobe pripojil splátkový kalendár uvádzajúci termíny splátok a dátum konečnej splatnosti, z čoho vyplýva jeho vedomosť o týchto skutočnostiach.

9. Krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu určenom § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

10. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím, odvolací súd konštatuje, že predmetné rozhodnutie je vecne správne, prvoinštančný súd predmetnú vec skutkovo, aj právne správne posúdil.

12. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP <.), tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

13. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca s právnym predchodcom žalovaného uzavreli dňa 02. 11. 2012 Zmluvu, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 800,- Eur, ktorý sa zaviazal splácať v 48-mich mesačných splátkach po 28,73 Eur, s RPMN 32 %, s úrokovou sadzbou 32 %. Ako termín konečnej splatnosti je uvedený november 2016. Žalovaný počas sporu predložil Všeobecné obchodné podmienky (na č. I. 46 spisu) bez podpisu zmluvných strán, v ťažko čitateľnej forme. Na predmetný úver žalobca zaplatil žalovanému celkove sumu 1.178,57 Eur.

14. V súdnej veci ide o spotrebiteľskú zmluvu. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu prichádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri kontraktácii využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá uzatvárala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav.

15. Ustanovenia § 9 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z. explicitne vymedzujú obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako aj jeho písomnú formu.

16. Zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch má dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Z uvedeného dôvodu zák. č.

129/2010 Z. z. stanovuje podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, medzi ktoré patrí aj údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy.

17. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať aj dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

18. Pokiaľ ide o Všeobecné obchodné podmienky a štandardné európske informácie, ktorý by mali byť podľa žalovaného súčasťou Zmluvy, žalovaným neboli predložené štandardné európske informácie, boli priložené VOP a to v nečitateľnej forme. Tieto listiny žalobca nepodpísal a teda ho tieto ani nemôžu zaväzovať. Navyše k argumentácii žalovaného o predložení splátkového kalendára žalobcom odvolací súd dodáva, že takúto listinu žalobca počas sporu nepredložil.

19. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k záveru, že v predmetnej Zmluve absentuje doba trvania a termín konečnej splatnosti Zmluvy, s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje. Vyjadrenie termínu konečnej splatnosti údajom „november 2016“ ani odvolací súd nepovažuje za dostatočne určité a zrozumiteľné pre bežného spotrebiteľa. A pokiaľ k tomuto mal dospieť žalobca - spotrebiteľ zo Všeobecných obchodných podmienok či formulára štandardných európskych informácií, ktoré nie sú obsahom spisu a neboli súčasťou predmetnej Zmluvy, nemožno sa stotožniť s odvolacou argumentáciou žalovaného, že tento údaj je zhodný s dátumom splatnosti konečnej splátky, údaje uvedené v spomenutých dokumentoch.

20. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

21. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

22. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

23. Premlčanie je uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané, v dôsledku čoho môže povinný subjekt čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Účelom inštitútu premlčania je na jednej strane viesť oprávneného (veriteľa) k tomu, aby v prípade nesplnenia záväzku povinným (dlžníkom) zbytočne neodkladal uplatnenie svojho práva, na druhej strane poskytnúť dlžníkovi nástroj na obranu proti veriteľovi, ktorý svoje právo neuplatnil v ustanovenej lehote.

24. Premlčacou dobou sa rozumie doba, v ktorej musí byť vykonané právo, aby nedošlo k jeho premlčaniu. Vznesenie tejto námietky nemá za následok zánik samotného práva; dlžníkom účinne vznesená námietka premlčania bráni súdnej vymáhateľnosti premlčaného práva.

25. Právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia sa môže premlčať tak v subjektívnej dobe, ako aj v objektívnej dobe. Ak sa povinný subjekt premlčania dovoľá, nemožno oprávnenému právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt. Začiatok plynutia premlčacích dôb je určený okamihom, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, t.j. kedy ide o okamih splnenia všetkých predpokladov občianskoprávnej zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Subjektívna premlčacia doba môže začať plynúť najskôr od začiatku objektívnej premlčacej doby. V desaťročnej premlčacej dobe sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne. Úmysel, či už priamy alebo nepriamy, musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu sa, a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Ak nie sú splnené podmienky na desaťročnú premlčaciu dobu, platí trojročná objektívna premlčacia doba, a to aj v prípade, keď povinný získanie bezdôvodného obohatenia vôbec nezavinil; zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je zodpovednosťou objektívnou. Začiatok plynutia subjektívnej a objektívnej lehoty je stanovený odlišne a na sebe nezávislý je aj priebeh plynutia ako aj

ich skončenie. Pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený skutočne dozvedel (bez ohľadu na to, že pri vynaložení všetkého úsilia sa mohol dozvedieť skôr), že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto bezdôvodné obohatenie získal. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. V prípade absolútne neplatného právneho úkonu, bezdôvodné obohatenie, získané z tohto úkonu, vzniká od samého vzniku právneho úkonu.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že v prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, t.j. subjektívna a objektívna premlčacia doba. Jej začiatok je upravený odlišne s tým, že tieto dve premlčacie doby začínajú, plynú a končia nezávisle na sebe. Subjektívna premlčacia doba je kratšia - dvojročná, objektívna premlčacia doba je buď trojročná v prípade bezdôvodného obohatenia vzniknutého z nedbanlivosti alebo desaťročná, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Podľa názoru odvolacieho súdu v posudzovanom prípade je rozhodujúcou otázkou, kedy začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba. Za rozhodujúci pre začiatok jej plynutia treba považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť sa potrebné skutočnosti dozvedieť už skôr. V danom prípade teda nie je podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa žalobca pri riadnej starostlivosti musel alebo mohol dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ale je rozhodujúce, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedel (k uvedenému porovnaj napr. R 1/1979; rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/220/2015 zo dňa 27.01.2016 a tiež rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo 3093/2012 zo dňa 28.03.2013). V danom prípade tak pri posudzovaní vedomosti žalobcu o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom v prospech koho k obohateniu došlo, treba z hľadiska § 107 ods. 1 OZ vychádzať zo skutočnosti, že ku dňu 20. 7. 2017, kedy žalobca zaplatil poslednú splátku, o tejto skutočnosti nemal vedomosť, teda že má nárok na vydanie takého bezdôvodného obohatenia. V čase platenia splátok úveru žalobcom tento nemohol vedieť a ani predpokladať, že o niekoľko rokov neskôr posúdi súd ním uzavretú Zmluvu so žalovaným za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko nespĺňa zákonom požadované náležitosti.

27. V súvislosti s počiatkom subjektívnej premlčacej doby sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že táto začala plynúť od 20. 7. 2017, t. j. zaplatením poslednej splátky, preto nárok žalobcu nie je premlčaný.

28. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1,2 CSP vrátane závislého výroku o trovách konania (II. výrok), pretože okresný súd náležite aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP.

29. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalobca, zásadne by teda mal nárok aj na náhradu trov odvolacieho konania. Pretože však zo spisu odvolací súd nezistil, že by žalobcovi v odvolacom konaní nejaké účelne vynaložené trovy vznikli, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).